

Život na slavu Božju...

[...] Ozdravljenje od gube njemu je omogućilo cjelovitije sagledati život, ne samo kroz prizmu osobne vremenite dobrobiti, već i kroz svijest da naš život ima smisla ne samo kao pojedinačno i ograničeno postojanje, već i kao život u kojemu priznajemo Boga kao svoj izvor i uvir. Stoga smo i pozvani živjeti tako da naš život bude slava Božja.

Na žalost, većina nas ljudi živimo zatvoreni za ovu dimenziju. A kad nam Bog očituje svoju dobrotu, kao što je bio slučaj one devedorice, uglavnom je živimo samo za ovo kratkotrajno i vremenito, sretni poradi takvoga dobročinstva, a ne što smo doživjeli Božju blizinu, prisutnost i snagu. Tako se dogodi da ne znamo živjeti ova vremenita i zemaljska dobročinstva Bogu na slavu, a sebi na spasenje, kao što to nisu znali ni oni nezahvalni gubavci. Onaj pak tuđinac, kako ga Isus zove, otvorio je oči svoga duha i u događaju očišćenja od gube otkrio je Boga na djelu u svome životu. Znao je da je to najveća stvar koja mu se mogla dogoditi, te je zato i došao baciti se k Isusovim nogama i zahvaliti, jer je već pogled njegova duha bio upravljen k Bogu. Zato mu je Isus i naglasio da ga je njegove vjera spasila.

Ista poruka vrijedi i za nas koji vjerujemo u njega i koji se vjerom spašavamo. Pozvani smo razumjeti smisao svoga života i predanja samo utoliko ukoliko ga živimo da bude slava Bogu. U tom smislu i svaki konkretni događaj postaje izraz te iste slave koju primamo od Boga, ali isto tako slave kojom Boga svjedočimo drugima. Jer ako se zovemo kršćanima, a naš život nije na slavu Božju, onda je to besmisao i laž. Jer ako životom ne odražavamo slavu Božju ne vršimo povjerenje poslanje, a isto tako ne koristimo ni samima sebi, jer ne živimo za konačni smisao i cilj za koji smo stvoreni. Izliječeni gubavac svojom zahvalnošću pokazuje da je otkrio i smisao vlastitog života, jer mu Isus nije podario samo vremenito zemaljsko iscjeljenje, već i iscjeljenje vjerom kojom ostvaruje vječno zajedništvo s Bogom. Neka i nama to bude poticaj, te slušamo Isusove riječi: Ustani! Idi! Neka u nama pronađu pravi smisao, a mi nakon toga pođimo putem života vječnoga.

<https://www.vjeraidjela.com/zivot-na-slavu-bozju-razmisljanje-uz-28-nedjelju-kroz-godinu/>

Pred poganima Gospodin obznani spasenje svoje.

Bože, sud svoj daj kralju i svoju pravdu sinu kraljevu. Nek puku tvojem sudi pravedno, siromasima po pravici.

Kraljevi Taršiša i otoka nosit će dare, vladari Šabe i Sebe danak donositi.

On će spasiti siromaha koji uzdiše, nevoljnika koji pomoćnika nema; smilovat će se ubogu i siromahu i spasit će život nevoljniku.

Otpjevni psalam: Ps 98, 1-4

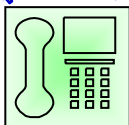
Sveti Ivan XXIII., papa

Crkva se 11. listopada s radošću prisjeća velikog i dobrog koncilskog pape, svetog Ivana XXIII. Rodio se 25. studenog 1881. u lombardijskom selu Sotto il Monte (provincija Bergamo) kao Angelo Giuseppe Roncalli. Rodom iz seljačke obitelji, školovao se u Bergamu i Rimu, a za svećenika je zaređen 1904. Vojni kapelan, tajnik biskupa u Bergamu, profesor crkvene povijesti, autor životopisa svetog Karla Boromejskog, bio je od 1925. apostolski vizitator u Bugarskoj, od 1935. apostolski delegat za Tursku i Grčku, od 1944. nuncij u Parizu, a od 1953. kardinal i patrijarh u Veneciji. Nakon smrti Pija XII. biran je za papu 28. listopada 1958. Za vrijeme svog kratkog pontifikata postao je protagonist obnoviteljskih ideja i koncepcija, začetnik crkvenog "aggiornamenta" (podanašnjenja). Uvijek nasmijan, vedar, jednostavan i prijazan, bio je omiljen u svijetu zbog svoje topline, čovječnosti i ekumenizma, kao zaštitnik radnika, siromaha, siročadi i odbačenih. Zbog toga je od naroda i prozvan "Ivan Dobri". Kad je nakon obilaska rimskih bolnica posjetio i tamnicu Regina Coeli, kazao je zatvorenicima: "Vi ne možete doći k meni, pa sam ja došao k vama".

Svoje ideje iznio je u programatskoj enciklici "K Petrovoj stolici" (1959), u socijalnoj enciklici "Majka i Učiteljica" (1961) te osobito u enciklici "Mir na zemlji" (1963), u kojoj je, u času kad je svjetski mir bio opasno ugrožen, zatražio da se svi sporovi rješavaju putem pregovora, a ne upotrebom sile. Iz molitvenih obrazaca uklonio je izraze koji vrijeđaju i ponižavaju Židove (spašavao ih je i pomagao im i u vrijeme rata). Pokrenuo je i otvorio II. vatikanski koncil (1962-65), koji je i nakon njegove smrti nastavio rad na crkvenim reformama. Preminuo je 3. lipnja 1963. u Vatikanu. Posljednje riječi koje je izgovorio, držeći ruku svog tajnika, bile su: "Radili smo, služili smo Crkvi. Nismo se zaustavljali skupljati kamenje, koje su s jedne ili s druge strane bacali na nas. A mi ga nismo ni na koga bacali. Imamo mnogo prijatelja. Imat ćemo ih još više. Sasat ćemo se u raj." Blaženim ga je 2000. proglasio papa Ivan Pavao II, a svetim 27. travnja 2014. papa Franjo Zaštitnik je papinskih poslanika te mnogih župa i crkava širom svijeta, pored ostalog i u našem Zagrebu (Dubrava, Studentski grad).

<https://put-istina-zivot.com/svecac-dana-sveti-ivan-xxiii/>

KONTAKT

Policijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

"MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA"
PU zagrebačka

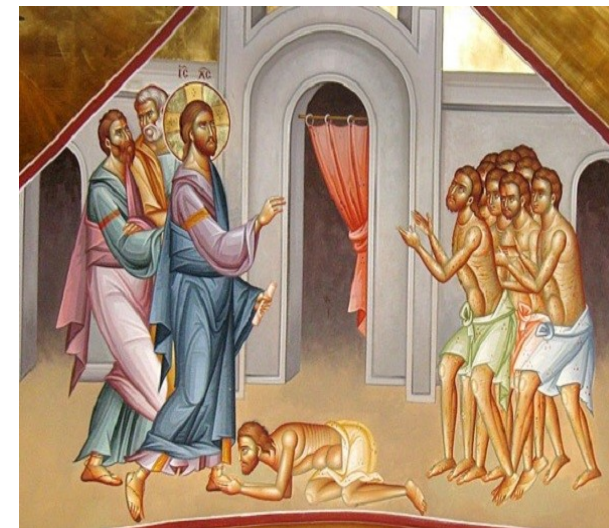
Petrinjska 20

Zagreb

Godina 13 • broj 560 • 2022. godina

28. NEDJELJA U GODINI

9. listopada 2022.

**Ne nađe se nijedan
koji bi se vratio i podao slavu Bogu,
osim ovoga tuđinca.**

<https://zagrebacka-policijska.gov.hr/o-nama/policijska-kašelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Lk 17, 11-19

Dok je Isus putovao u Jeruzalem, prolazio je između Samarije i Galileje. Kad je ulazio u neko selo, eto mu u susret deset gubavaca. Zaustave se po daleko i zavape: »Isuse, Učitelju, smiluj nam se!« Kad ih Isus ugleda, reče im: »Idite, pokažite se svećenicima!« I dok su išli, očistiše se. Jedan od njih, vidjevši da je ozdravio, vratio se slaveći Boga u sav glas. Baci se ničice k Isusovim nogama zahvaljujući mu. A to bijaše neki Samaritanac. Nato Isus primijeti: »Zar se ne očistiše deseterica? A gdje su ona deveterica? Ne našde li se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinca?« A njemu reče: »Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!«

Sveti Dionizije pariški i drugovi

Tradicija Crkve spominje 14 svetih pomoćnika u nevolji, odnosno 3 svete i 11 svetaca kojima se vjernici posebno obraćaju moleći zaštitu od bolesti ili neke druge nevolje. Činjenica je da to nije općeprihvaćeno, nego njihov broj i njihova imena variraju od kraja do kraja, ali se ipak najčešće među njima spominju ovi: sv. Margareta, sv. Barbara, sv. Katarina Aleksandrijska, sv. Egidije, sv. Akacije, sv. Blaž, sv. Kristofor, sv. Cirijak, **sv. Dionizije**, sv. Erazmo, sv. Eustahije, sv. Vid, sv. Juraj i sv. Pantaleon.

Sveti Dionizije, prvi pariški biskup i mučenik, časti se 9. listopada.

[...] Život svetoga Dionizija Pariškoga, kao i život njegovih drugova Rustika i Eleuterija, priziva nam u pamet važnost i vrijednost takvoga svjedočanstva vjere i nasljedovanja Krista koje ide, ako je Božja volja, sve do smrti. Stoga su nam oni i danas poticaj da svoju vjeru svjedočimo u svim segmentima, kojim god nas putovima vodila Božja Providnost.

<https://www.vieraidjela.com/sveti-dionizije-pariski-i-drugovi/>

Zahvaljivanje jednog stranca

Primjer Isusova izlječenja gubavaca pokazuje nam, da zahvalnost nije razumljiva sama po sebi. Od deseterice izliječenih, samo se jedan vratio Isusu "slaveći Boga u sav glas. Baci se ničice k Isusovim nogama zahvaljujući mu". I tada se kaže jezgrovito i za uši pobožnog Židova provokativno: "A to bijaše neki Samaritanac."

Samaritanjance nisu smatrali pravovjernima i malo je bilo zajedništva između Židova i onih prema njihovu uvidu koji su otpali od prave vjere, Samaritanjcima. Isus priznaje na drugom mjestu, kad je iskao vode od žene Samaritanke na Jakovljevu zdencu, da su Židovi sačuvali savez s Bogom u svojoj izvornosti, dok kod Samaritanaca nije bio slučaj: "Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova." (Iv 4,22)

Ipak vrijedi: tko ima pravu vjeru, ne postupa uvijek automatski ispravno. Tako Isus kritizira farizeje, da doduše ispovijedaju vjeru svojim usnama, ali nju nisu ostvarili djelima.

Ovdje je drukčije kod čovjeka Samaritanca kojeg je Isus izliječio od gube i koji se vratio natrag k Isusu da zahvali i Bogu dade čast. On očito u svom srcu ne nosi duboku vjeru u srcu. Isus mu ipak kaže: "Tvoja te vjera spasila."

Pogledajmo malo na naš život! Kolika nam je dobročinstva Bog iskazao svojom ljubaznom svemogućnošću i dobrotom! Puno toga mi nismo svjesni. Previše toga mi sebi prisvajamo kao po sebi razumljivo: život, zdravlje, obitelj, prijatelje, životne potrebe i imovinu, ljepotu prirode, radost u

glazbi, vjeru i pripadnost Crkvi i još puno toga, što nam pripada. Uistinu mi smo od početka obdareni, jer koga je od nas Bog pitao kad trebamo stupiti u život? Prije nego smo egzistirali i prije nego smo začeti u ljubavi od naših roditelja, Bog nas je u svojoj stvariteljskoj moći opskrbio besmrtnom dušom i na taj način pozvao u život.

Svakog od nas Bog je sasvim osobno pozvao u život, i sa svakim čovjekom Bog ima veliki plan. To prije svega vrijedi u pogledu na vječni život kojeg nam želi darovati. Cijenimo li mi to dovoljno? Koristimo li mogućnost ozdravljenja duše od rana grijeha, koju nam Bog nudi u sakramentu pokore?

Čitanje Druge knjige o Kraljevima pokazuje nam: stranac, Naaman Sirac, bio je izliječen, jer je vjerovao na riječ proroka Elizeja. Tako je došao do vjere u Boga Izraelova. I Samaritanac kojeg je Isus izliječio od gube, bio je stranac, koji je došao do duboke vjere. Bog zove koga hoće. On dijeli svoje milosti i darove na običan način. To vrijedi i za naše vrijeme.

Dao Bog da mnogi ljudi dođu do vjere i iskuse milosrđe Božje u punini, tako da jednoglasno mogu izreći hvalu i zahvalnost milosrdnom Bogu!

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/28-nedjelja-kroz-godinu-2/>

Papa Franjo vjernike poziva da u listopadu posebno mole za Crkvu kako bi, vjerna evanđelju i hrabra u naviještanju, bila mjesto solidarnosti, bratstva i prihvata, te sve više živjela sinodalnost, prenosi Vatican News.